

Ewie Demarczyk poświęcony będzie tegoroczny Festiwal Twórczości Niezapomnianych Artystów Polskich „Pejzaż bez Ciebie”. Koncert galowy odbędzie się we wtorek, 26 października o godz. 19.00 w Sali koncertowej CKK Jordanki.

Celem Festiwal Twórczości Niezapomnianych Artystów Polskich „Pejzaż bez Ciebie” jest przypominanie o twórczości tych gwiazd polskiej sceny muzycznej, których nie ma już pośród nas. Festiwal odbywa się nieprzerwanie od 2005 roku w województwie kujawsko-pomorskim, od kilku lat w Toruniu. Koncert Galowy transmituje Telewizja Polska w pierwszych dniach listopada. W poprzednich edycjach festiwalu wspominani byli: Krzysztof Klenczon, Mieczysław Fogg, Anna Jantar, Grzegorz Ciechowski, Czesław Niemen, Jonasz Kofta, zespół Breakout, Irena Jarocka, Janusz Kruk i grupa „2 plus 1” oraz Marek Jackowski, Marek Grechuta, Agnieszka Osiecka, Kalina Jędrusik, Zbigniew Wodecki i Edward Stachura.

Zwykle elementem festiwalu był konkurs dla młodych artystów, którzy śpiewali piosenki bohatera danej edycji. W tym roku konkurs nie odbędzie się, podczas koncertu galowego nie zabraknie jednak młodego wykonawcy, który zaprezentuje

się publiczności. Na scenie nie zabraknie We wtorkowy wieczór znakomite piosenki Ewy Demarczyk usłyszymy w wykonaniu: Poli Gonciarz, Natalii Kukulskiej, Alicji Majewskiej, Natalii Sikory, Justyny Steczkowskiej, Agaty Świrskiej, Katarzyny Żak, Włodzimierza Korcza, Jana Młynarskiego, Janusza Radka, Janka Traczyka.

Festiwal organizuje SOS Music wraz z Województwem Kujawsko-Pomorskim. Gmina Miasta Toruń jest współorganizatorem wydarzenia.

O Ewie Demarczyk

Porównywano ją do Juliette Greco czy Edith Piaf, ale Ewa Demarczyk to wyjątkowe zjawisko artystyczne. Uduchowiona i perfekcyjna, brawurowa i ascetyczna, popularna i tajemnicza. Artystka niepowtarzalna – kwintesencja piosenki poetyckiej. Urodziła się w 1941 roku w Krakowie. Miała być pianistką lub architektem. Ostatecznie wybrała krakowską PWST. Przygotowanie teatralne na pewno pozwoliło jej tworzyć sceniczne kreacje, rozważnie i dojrzałe dobierać teksty wykonywanych utworów i zachwycać doskonałym warsztatem wokalnym. W czasach studenckich zadebiutowała w krakowskim klubie „Cyruk”, w którym działał kabaret Akademii Medycznej. Stamtąd została zaproszona przez kompozytora Zygmunta Koniecznego i Piotra Skrzyneckiego do Piwnicy pod Baranami, gdzie rozwinęła swoje artystyczne skrzydła. Współpraca Ewy Demarczyk z Zygmuntem Koniecznym była czymś wyjątkowym. „Karuzela z Madonnami”, jeden z pierwszych przebojów Demarczyk, to niedościgniony wzór muzycznej interpretacji poetyckiego tekstu Mirona Białoszewskiego. W 1963 roku ukazała się jej pierwsza płyta, tzw. czwórka z utworami „Karuzela z Madonnami”, „Taki pejzaż” i „Czarne Anioły”. Cztery lata później pojawił się album po tytule „Ewa Demarczyk śpiewa piosenki Zygmunta Koniecznego”. Płyta, z której sama artystka nie była specjalnie zadowolona, jest do dziś jednym z najbardziej cenionych polskich wydawnictw muzycznych.

Wielki talent i sceniczna ekspresja spotkały się z uznaniem krytyki i publiczności. Artystka była wielokrotnie nagradzana i gościła na największych światowych scenach – od Paryskiej Olympii do Carnegie Hall w Nowym Jorku. Wszędzie śpiewała po polsku. Uważała, że poezja, którą wykonuje musi bronić się sama, bez konieczności tłumaczenia.

W 1966 roku doszło do poważnych zmian w życiu artystki. Rozpoczęła niezależną od Piwnicy pod Baranami działalność z własnym zespołem, skończyła współpracę z Zygmuntem Koniecznym i rozpoczęła pracę z kompozytorem Andrzejem Zaryckim.

Podjęła także próby na polu muzyki filmowej. Wystarczy wspomnieć znakomity utwór „Z ręką na gardle” z filmu „Bariera” Jerzego Skolimowskiego, skomponowany przez Krzysztofa Komedę do słów samego reżysera. W 1970 roku powstał film muzyczny „Ewa Demarczyk”. Ten półgodzinny zapis koncertu artystki, w reżyserii Jana Laskowskiego do dziś pozostaje jednym z najważniejszych dokumentów jej kariery.

W 1976 Ewa Demarczyk ostatecznie rozstała się z Piwnicą pod Baranami. Często koncertowała i jeździła po świecie, ale bardzo mało nagrywała. Niewiele też wiadomo o jej ówczesnym życiu artystycznym. Dopiero w 1979 roku ukazał się jej podwójny album koncertowy „Live” – znakomity, bo oddający niezwykłą atmosferę jej recitalu. Niestety, była to ostatnia pozycja w skromnej dyskografii artystki. Od końca lat 70. Ewa Demarczyk nie tylko nie nagrywała w studio, ale także koncertowała coraz rzadziej, angażując się jednocześnie w prowadzenie krakowskiego Teatru Muzyki i Poezji, zwanego Teatrem Ewy Demarczyk. Ostatni raz wystąpiła w listopadzie 1999 roku, w Teatrze Wielkim im. Stanisława Moniuszki w Poznaniu. Później wycofała się z życia publicznego, skutecznie ukrywając się przed dziennikarzami i fanami. W 2010 roku otrzymała Złotego Fryderyka za całokształt twórczości. Zmarła 14 sierpnia 2020 roku.

- [Powrót](#)
- [Udostępnij na: X](#)
- [Udostępnij na: FB](#)
- [Drukuj](#)
- [PDF](#)